

τεκτονική, ταύτην δὲ μόνον ἐν Ῥώμῃ δυνάμεθα καλῶς νὰ γνωρίσωμεν.

Ἐδῶ πλέον ἔχομεν ἐν χάσμα ὀκτῶ ἢ ἐννέα αἰώνων. Ὅχι ὅτι δὲν ἔλαβε μέρος ἡ Ῥώμη κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας εἰς τὰ πράγματα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἀλλὰ μνημεῖα τῆς ἐποχῆς ταύτης δὲν μᾶς ἐσώθησαν ἢ ὀλίγιστα. Πρὸς τὸν γοτθικὸν τρόπον οὐδέποτε ἀπέκλινεν ἡ Ῥώμη. Καὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐκ παραδόσεως εἶναι κλασικὴ καὶ μένει πάντοτε πιστὴ εἰς τὰς παλαιὰς τῆς ἀναμνήσεις. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι διὰ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν μετ' ἐπιτυχίας νὰ κτίσῃ, νὰ πλάττῃ καὶ νὰ ζωγραφῇ ἐνόμισε καλὸν νὰ προσμείνη ἕως οὗ ἡ Ἀναγέννησις ἤθελεν ἐπαναφέρειν εἰς τὸν κόσμον τὸ παλαιὸν αἶσθημα τοῦ καλοῦ.

Ἡ μεγάλη κίνησις τῆς Ἀναγεννήσεως ἀργὰ ἤρχισεν ἐν Ῥώμῃ καὶ ταχέως κατέπαυσεν. Ὑπολογίζουσι συνήθως ὅτι διήρκεσεν ἐκεῖ ἡ Ἀναγέννησις ἀπὸ τοῦ πάπα Νικολάου τοῦ πέμπτου, κατὰ τὸ ἔτος 1447, μέχρι τοῦ 1527, ὅτε τὴν πόλιν ἐξέπῃρθησαν τὰ στρατεύματα τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ πέμπτου. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, τὸ μικρότερον ἐνὸς αἰῶνος, εἶναι θαυμαστὰ ὅσα παρήγαγεν ἡ Ἀναγέννησις. Ἡ δὲ μέθοδος, ἣν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἠκολούθησεν ἐν τῷ ἀνακαινισμῶ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν ὑπῆρξε καὶ ἐν Ῥώμῃ ἢ αὐτῇ, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε καὶ ἀλλαχοῦ ἔξέθαψε κατὰ πρῶτον τὰ παλαιὰ ἀριστουργήματα, προσεπάθησεν ἔπειτα νὰ τὰ ἀπομιμηθῇ καὶ τὸ κατώρθωσε.

Τὰ παλαιὰ βιβλία εἶδον πρῶτα τὸ φῶς. Τὰ βιβλία ταῦτα ἐξαχθέντα ἀπὸ τοῦ σκότους τῶν μοναστηρίων, ὅπου οἱ μοναχοὶ τὰ ἀνεγίνωσκον χωρὶς νὰ τὰ καταλαμβάνωσι, συναχθέντα ἔπειτα ὁμοῦ καὶ διαφωτιζόμενα τὸ ἐν διὰ τοῦ ἄλλου καὶ τεθέντα τέλος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν λογίων, διέδωσαν εἰς τὸν κόσμον τὴν μέθην ἐκείνων τῶν γνώσεων, ἧτις ἀνεμόρφωσε τὸν κόσμον. Κατὰ δὲ τὴν νεκρανάστασιν ἐκείνην τῆς παλαιᾶς γραμματείας καὶ τῆς παλαιᾶς ἐπιστήμης, ἡ Ῥώμη κατέχει μεγάλην θέσιν. Ἄν τις θελήσῃ νὰ λάβῃ μίαν ἐννοίαν τοῦ ἔργου τούτου τῆς Ἀναγεννήσεως, καθ' ἣν μετὰ τόσου πόθου ἐπέπεσαν οἱ λόγοι ἐπὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ. Ὁ πάπας Νικόλαος ὁ πέμπτος ἤρχισε νὰ δίδῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην ταύτην τὴν σπουδαιότητά της. Ἐπεμψε τὸν Πόγγιον, τὸν Ἐνώχ τὸν Ἀσκουλανὸν καὶ πολλοὺς ἄλλους διὰ νὰ διερευνήσωσι τὰ μοναστήρια τῆς Γερμανίας καὶ νὰ ἀποκομίσωσιν ἐκεῖθεν ὅ,τι ἤθελον εὐρη, κατὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ χρόνους οἱ Ἕλληνες, οἵτινες μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέλειπον τὴν εἰς τοὺς Τούρκους δουλωθεῖσαν πατρίδα των, ἐκόμιζον πρὸς αὐτὸν τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Πλάτωνα. Ὁ Νικόλαος ὁ πέμπτος προσέθηκε πεντακισχίλια πολύτιμα χειρόγραφα εἰς ὅσα εἶχον ἤδη συναγάγῃ οἱ προκάτοχοί του, ἕκτοτε δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν χειρογράφων ηὔξήθη κατὰ πολὺ καὶ σήμερον περιλαμβάνει ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ περὶ τὰς εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδας, ὅσα δηλαδὴ δὲν εὐρίσκονται ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ βιβλιοθήκῃ τοῦ κόσμου.

Ὅταν τις ἀναλογίζηται πόσον ἡ Βατικανὴ συντέλεσεν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν εἰσχωρεῖ εἰς αὐτὴν εἰμὴ μετὰ σεβασμοῦ. Καὶ τὰ πολύτιμα δ' ἐκεῖνα πονήματα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουσιν ἐν ἑαυτοῖς ὀλόκληρον τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος, ἀπολαύουσι διὰ τοῦτο πολλῆς τιμῆς καὶ θεραπείας. Εἶναι τοποθετημένα εἰς αἰθούσας μεγαλοπρεπεῖς, αἵτινες ἔχουσι μαρμάρινα τὰ δάπεδα καὶ τοὺς τοίχους διὰ ζωγραφιῶν κεκοσμημένους, τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν, τὰ σπουδαιότατα, εἶναι ἐκτεθειμένα ἐντὸς κομψῶν προθηκῶν ὑαλίνων εἰς τὸ εὐσέβημα τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτά. — Καὶ εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἐπαξίως ἀπεδόθησαν τοιαῦτα τιμαὶ εἰς τὰ κειμήλια ἐκεῖνα.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

GASTON BOISSIER.

Σ. Κ. Σ.

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΩΣ ΕΠΕΡΑΣΕ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Πρέπει πρῶτα νὰ σας συστήσω τὸν ἥρωά μου. Εἶνε καλὸς καὶ ἴσως μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ ἄλλην φορὰν. Ὀνομάζεται Γιαννάκης. Τὸ ἐπώνυμόν του δὲν σας τὸ λέγω εἶνε γνωστῆς ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας καὶ δὲν ἀξίζει. Φαίνεται ἕως δεκατεσσάρων χρόνων παιδί, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ἀκόμη κανένα δύο εἰς τὴν βράχιν του, τὴν ἐλαφρῶς κυρτήν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας παρονομάζεται ἀπὸ τοὺς φίλους του κα μ π ο ὄ ρ η ς. Ἐχει ὅμως ἀρκετὰ εὐμορφὴν καὶ νοήμονα φυσιογνωμίαν· δύο μάτια μαῦρα πρὸ πάντων ποῦ βγάζουσι φλόγας. Ἡ μύτη του εἶνε ὀλίγον μακρὰ καὶ πάντοτε στενά, ἀκομψὰ καὶ ἄτακτα τὰ φορέματά του. Ἰσχνὸς καὶ ὑψηλός. Τὰ μαλλιά του κομμένα σύρριζα· μαθητῆς δέ.

Ἡ ἐφετινὴ κρίσις δὲν ἐπηρέασε διόλου τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Γιαννάκη. Ὁ κουμπάρῃς του ἐτρέφετο καθημερινῶς καὶ ἐπαχύνετο — πατέρας, μητέρα, θεία καὶ θεῖος ἡμιλλῶντο εἰς τοῦτο, — ὅταν δὲ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τὸν ἔσπασεν, ἡ μάλλον τὸν ἔσχισε, διότι ἦτο ἀπὸ λευκοσίδηρον, ἐχύθη ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τόση πληθὺς καὶ ποικιλία κερμάτων καὶ χαρτονομισμάτων, ὥστε ὁ Γιαννάκης δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του, ἐκτύπησε τὰς χεῖρας καὶ εἶπε μετὰ τὴν βραχνὴν του τὴν φωνήν :

— Πῶ, πῶ! γλέντι ποῦ ἔχει νὰ γίνῃ τώρα τίς γιορτές!

— Γιὰ νὰ σε πῶ, νὰ με κάνῃς τὴ χάρι' τῷ εἶπεν ἡ μητέρα του· δὲν θέλω πάλι νὰ πᾶς νὰ μου πετάξῃς τὰ λεπτὰ σου στὸν ἀέρα. Θέλω νὰ πάρῃς χρήσιμα πράγματα· ἀκούς;

— Νὰ τα βρᾶσω ἐγὼ τὰ χρήσιμά σου! εἶπεν ὁ Γιαννάκης, γεμίζων τὰ θυλάκιά του. Εἰς νέαν δὲ παρατήρησιν τῆς μητέρας του, τῆς ἔβγαλε τὴν γλῶσσάν του μὴ δύο φορές, πῆρε τὰ χρήματά του καὶ βγήκε.

Ἡ ξυλίνη κλίμαξ ἔτριξεν, ἐστέναξεν, ἀντήχησεν, ὡς συντριβομένη καὶ καταπίπτουσα ὑπὸ τὰ χονδρὰ πέλαμα τῶν ὑποδημάτων του. Ὁ πατέρας του τρομαγμένος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του καὶ ἠρώτησε:

— Καλὲ ποῖός κατεβαίνει ἔτσι σὰ μουλάρι;

— Πεισματικὰ τὰ κάνει τὸ παληρόπαιδο! ἀπήντησεν ἡ μητέρα καὶ ἔκαμε τὸν σύζυγόν της νὰ τρέξῃ εἰς τὴν κλίμακα.

Ἄλλ' ὁ Γιαννάκης εὐρίσκειτο πλέον εἰς τὸν δρόμον. Ἐκεῖ ἀνεμίχθη μ' ἓνα ὄμιλον παιδιῶν τῆς γειτονιάς τόσο μεγάλον, ὥστε ὅταν ὁ πατέρας του ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ τον καταδιώξῃ διὰ τοῦ . . . βλέμματός, δὲν ἤμπόρεσε νὰ τον διακρίνῃ. Ἀλλὰ καὶ νὰ τον δέκρινε τί;

Τὰ παιδιά ἔπαιζαν στρηφτό. "Ὅ,τι εἶχαν σχολάσει διὰ νὰ μὴ ὑπάγουν σχολεῖον παρὰ μετὰ πολλὰς ἡμέρας. Ἡ χαρὰ ἦτο ζωγραφημένη εἰς τὰ πρόσωπα των καὶ τὸ χαρτζιλίκι δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν τσέπη των. Ἦσαν μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου, ἄλλοι μὲ τὴν στολήν των τὴν τετριμμένην, ἄλλοι μόνον μὲ τὰ κιτρινοκέντητα διακριτικὰ ψηφία εἰς τὴν παρδαλὴν των ἐνδυμασίαν. Ἦσαν μαθηταὶ ἑλληνικῶν καὶ δημοτικῶν σχολείων μὲ τὰ κασέτα των ἄλλα ἦσαν καὶ μαγικόπαιδα μαζὶ των τὰ ὅποια δὲν ἐπήγαιναν εἰς κανὲν Σχολεῖον. Ἡ παρέα των πολυάριθμος καὶ πολυθρόνος. Ἐπαιζαν, ἐγελοῦσαν, εὐφρολογοῦσαν, ἐβλασφήμουν, ἐβωμολόχουν. Καὶ ἔπαιξε μαζὶ των καὶ ὁ Γιαννάκης καὶ ἐγέλασε, καὶ εὐφρολόγησε, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἐβλασφήμησε. Διότι ἔχανε, ἔχανε φρικτά. "Ὅταν δὲ ἦλθε τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας, τὸ ὅποιον διέλυσε κατ' ἀνάγκην τὸ παιγνίδιον, ὁ Γιαννάκης ἐπέστρεψε στὸ σπίτι, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ μέγα βάρος χαλικίων κερμάτων, θυμωμένος, νευρικός, παράξενος σὰ μέγας.

Τὰ ἔβαλε μὲ τὴν μητέρα του.

— Ἐσὺ τὰ φταῖς! τῆς εἶπε· ἐσὺ μὲ γλωσσόφαγες καὶ εἶχα τέτοια χασοῦρα.

— Μὰ τί, ἔπαιξες, παιδί μου;

— Ὅχι κἀθησα.

— Καὶ ἔχασες πολλά; ὡς πόσα; μπρέ!!

— Μὰ ξέρω κ' ἐγώ! κοντεύω νὰ χάνω πέντε δραχμὲς, ἄφησέ με! εἶπεν ὁ Γιαννάκης ψάχνων τὲς τσέπες του.

— Χμ, μάτια μου, σὰν σ' ἀρέσῃ κόπιασε νὰ ξαναπαίξῃς.

— Ἀρχισες πάλι. Κύτταξε νὰ μου κἀνῃς τὰ ἴδια καὶ τὴν πρωτοχρονιά πού θὰ παίξω στὴ Λέσχη.

— Σὲ ποιά Λέσχη μπρέ; Πάρ' τὰ μοῦτρά σου.

— Ὅχι, θὰ καθήσω δ'ὼ νὰ σοῦ παίξω τόμπολα μὲ φασόλια. Καννάγιες!

— Νὰ τὸ πῶ γ'ὼ τοῦ πατέρα σου νὰ ἰδῆς τίς καννάγιες!

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἠξίωσε νὰπαντήσῃ καὶ ὁ τρυφερὸς αὐτὸς διάλογος διεκόπη. Ἐκάθισεν εἰς τὸ διβάνιον τῆς τραπεζαρίας καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος ὡραν πολλήν.

— Ἐννοια σου, εἶπε κατόπιν ὡς μονολογῶν, καὶ σὰν θέλω γ'ὼ τὰ βγάξω αὐριο τὰ χαμένα.

Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν, ἠνοιξε τὸ ἐρμάριόν του—ἐν ἐρμάριον ἐντειχισμένον, παράδοξον ἀποθήκην βιβλίων, παιγνιδίων, σκευῶν, χαρτίων, εἰκόνων, ἐργαλείων—καὶ ἐβάλλθη εἰς ἔργον. Εἰς διάστημα ὀλίγης ὥρας ὁ Γιαννάκης εἶχε κατασκευάσει τὸν σκελετὸν ἐνὸς πλοίου, μᾶλλον θωρηκτοῦ, τὸ ὅποιον ἐπεφυλάχθη νὰ στολίσῃ αὐριο τὸ πρωὶ καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἐσπέρας διὰ τὰ κάλαντα.

*

Ἡ ἐπομένη ἦτο ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Γιαννάκης ἐξύπνησε πρωὶ—πρωὶ καὶ ἀφοῦ ἐστόλισε θαῦμα ἰδέσθαι τὸ καραβάκι του—γιὰ νὰ μὴν ἔχη σκοτούρες ὕστερα,—ἀφ' οὗ ἐφιλοδώρησε μὲ γιαννάδες μερικὰ παιδιά πού ἦλθαν νὰ ποῦν μὲ τὸ τύμπανον τὰ Χριστουγεννα, πῆγε νὰ βοῆ τοὺς φίλους του νὰ γυρίσουν στὴν Ἀγορά. Ἡ ἡμέρα ἦτο βροχερά, οἱ δρόμοι λασπώδεις· ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ἦτο ὀπλισμένος μὲ τὴν ἐμ-

βρέταν του καὶ μὲ τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἀδιαφορίαν γιὰ ὑγρασία, καὶ γιὰ πανταλόνια καὶ γιὰ ὑποδήματα, ποῦ εἶνε ἀπερίγραπτη. Ἐχώθηκε μὲς τῆς λάσπης, ἐκολύμβησεν εἰς τὰ τέλματα, ἐγύρισε ὅλη τὴν Ἀθήνα, ἐκαρδίδευσε ὅλον τὸν κόσμον καὶ προπάντων τοὺς πωλητὰς εἰς τὴν Ἀγοράν, ὅπου παρουσιάζετο ὡς ἔχων δῆθεν παραγγελίαν νὰ πάρῃ μίαν δωδεκάδα ἀμνῶν «διὰ τὰ ὄρφανά», ἔστρηψε καὶ πάλιν ὀλίγα δεκάλεπτα ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τὸ μεσημέρι ἐμβῆκε ψάλλων μὲ φωνὴν διάτορον, σπαρκατικὴν, ἐξαφνικὴν:

Καλημερὰ σας ἄρχοντες, ἂν εἶνε ὄρισμός σας Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στὸ ἀρχοντικό σας.

Καὶ μεταβάλλων ἤχον:

Τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸν
Τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸν!

— Νὰ μὴ σας εὔρη τοῦ χρόνου! εἶπεν ἐμβάκων εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Νὰ φῶς τὴ γλώσσά σου καταραμένο! ἐβρυχήθη ἡ μητέρα του.

— Ὅχι, μαμάκα μου, ἐγὼ θὰ φάγω φασουλάδα καὶ χαβιάρι, εἶπεν ὁ Γιαννάκης μαλακός, μειδιῶν, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν του.

Τὸ βράδυ ἄναψε μόνος τὸ καραβάκι του καὶ τὸ ἔστησεν ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι. Ὅταν ἦλθαν δύο φίλοι του, καθὼς εἶχαν συμφωνήσει ἀπὸ τὸ πρωὶ, ὁ ἓνας μὲ σχάραν καὶ ὁ ἄλλος μὲ φουσαρμόνικον, ἔμειναν ἐκστατικοί. Κατόπιν ὁ Νικόλας, ὁ μικρὸς ὑπέρητης, ἐφορτώθη, ἀγχαρευθεὶς μᾶλλον ἐκόν, τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο θαῦμα, ἐπῆρεν ὁ Γιαννάκης τὸ ντέφι του καὶ ἐβγήκεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ οἱ τέσσαρες.

Τὴν ἔξοδον ταύτην, ἡ ὁποία ἔγεινεν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρὸς καὶ ὅχι πολὺ φανερά, ἐνόησεν ἡ μητέρα καὶ ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ παράθυρον:

— Γιαννάκη! Γιαννάκη!

Ἄλλοι Γιαννάκης ἐγύρισε.

— Τί εἶνε;

— Ἐτσι θὰ πᾶς νησιτικός; Δὲν θέλεις, βρέ παιδί, νὰ φῶς τίποτα;

— Δὲν πεινῶ τώρα· σὰ γυρίσω ἀντίο.

Καὶ ἐκινήθη νὰ φύγῃ, διότι οἱ ἄλλοι τὸν ἐπερίμεναν. — Γιαννάκη μπρέ! Ὁ Νικόλας εἶν' ἐκεῖνος; Βρέ σὺ, ἄφησέ τον ἐδῶ κ' ἔχει δουλειά.

— Σᾶς τὴν κάνει ὁ Σπύρος, ντέ, σιωπή.

— Γιαννάκη, μπρέ!

— Σκασμὸς καὶ με κἀνεὶς ρεζίλι!

Δὲν ἐπαίραζεν ἂν ὀμίλησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὴν μητέρα του. Τὰ εἶπε τόσο σιγά, ὥστε μόνον ἐκείνη τὰ ἤκουσε.

Καὶ ὁ οὐρανὸς ἔβρεχε. Τὸ καραβάκι ἐκινδύνευε καὶ ἠνοιξάν μίαν πελωρίαν ὀμβρέλαν, νὰ το προφυλάξουν. Οὕτως ἐγύρισαν τὰ σπίτια πού ἐγνώριζαν καὶ οἱ τρεῖς—καὶ ἦσαν κάμποσα—ἐμάζευσαν ἀπὸ μίαν δραχμὴν εἰς τὰ περισσότερα καὶ πρὶν τῆς ἐνάτης ἐξεκίνησαν διὰ τὸ σπίτι.

— Γρήγορα ξεμπερδέψαμε! εἶπεν ὁ Νικόλας, φορτωμένος, χωρὶς νὰ βγάλλῃ ἄλλην λέξιν ἕως τώρα.

Εἰς τὸν δρόμον συνήντησαν πολλοὺς ὀμίλους μὲ καραβάκια, ἀλλὰ κανένα ὁ Γιαννάκης δὲν εὔρε καλύτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν των. Μόνον μία βυζαντινὴ ἐκκληροσούλα, φωτοπεριχυμένη σὰ νὰ εἶχεν ὀλονουκτιάν, τὴν ὁποίαν περιέφερον εἰς ὄμιλος, ἐκίνησε τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Γιαννάκη.

— Νὰ σκάσω, εἶπε, τοῦ χρόνου θὰ κάμω κ' ἐγὼ μίαν ἐκκληροσούλα.

— "Ὅχι, ὄχι, πάλι καράβι. Αὐτὸ εἶνε δικό μας, νησιώτικο, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τὴν παρέαν νησιώτης.

Καὶ τὸ ζήτημα ἔμεινεν ἄλυτον.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὸ φῶς τοῦ ἐνὸς κηρίου, τὸ ὅποσον ἔμενεν ἀκόμη ἀναμμένον ἐπάνω εἰς τὸ καραβάκι, ἔγεινεν ἡ μοιρασιά—μετὰ φόβου Θεοῦ, νὰ μὴν πάρῃ μυρωδιὰ ὁ γέρος μου, ὅπως ἔλεγε τὸν πατέρα του ὁ Γιαννάκης. Εἰς τὸ μερτικόν του ἔπεσαν 6 δραχμαὶ καὶ 20 λεπτά. Ἀλλὰ τὰ εἰκοσι λεπτὰ τὰ ἔδωκε γενναιοφρόνως εἰς τὸν Νικόλαν, τὸν ἐμιμήθησαν δὲ καὶ οἱ σύντροφοί του, ὥστε ὁ μικρὸς ὑπηρέτης ἐπήρην ἐξήντα λεπτὰ καὶ κάμποσους γιαννάδες.

Καὶ ἐξημέρωσαν τὰ Χριστούγεννα. Τὸ πρῶτ' ὁ Γιαννάκης συνώδευσε τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν ἐπρόσεχε μὲ τὰ τέσσαρα, ἀλλ' αὐτὸς εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πειράξῃ πολλὰ κορίτσια καὶ δουλικὰ—ἂν καὶ αὐτὰ τὰ ἐφοβεῖτο ὀλίγον, διότι ἐγύριζαν καὶ ἔβριζαν, ἐν ᾧ τὰ καλοαναθρεμμένα κορίτσια ἔκαμαν τὸν ἀδιάφορον καὶ δὲν ἔβγαζαν μιλιὰ. Εἰς τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας ἐθεώρησε καλὸν νὰ ξεφουρνίσῃ ὅλα του τὰ ἀστειὰ, ἂν ὄχι δὲ μ' αὐτὰ, οἱ παρευρισκόμενοι ἐγέλων πολὺ μὲ τοὺς μορφασμούς του. Προπάντων μία γρηγά, ἡ ὁποία ἔλεγε διαρκῶς σταυροκοπούμενη:

— Θὰ μὰς κολάσῃ ὁ μπερμπάντης! Θέ'μου καὶ συχώρεσέ με!

Δὲν φαντάζεσθε ὅμως πόσον εὐχαριστοῦσεν αὐτὸ τὸν Γιαννάκη, διότι εἶχεν ὁ καλὸς σου ἀξιῶσεις προῦρους ἀστέιου καὶ εὐφρολόγου.

Τὸ μεσημέρι ἐρρίχθημε στὸ φαί. Ἡ πλουσία καὶ χρυσοστόλιστος τράπεζα, ἐκίνησεν ἐκτάκτως τὴν ὄρεξιν του καὶ ἔφαγεν, ἔφαγεν, καὶ ἔπιεν, ἔπιεν. Εἰς μίτην τὸν ἀγριοκύτταξεν ὁ γέρος του ὁ Γιαννάκης ἔκαμόνετο ὅτι δὲν τον βλέπει' ἔπειτα δὲν ἐτόλμα νὰ του κάμῃ παρατήρησιν διότι εἶχαν ξένους εἰς τὸ τραπέζι καὶ δὲν ἦτο αὐτὸ σωστὸν...

Μόνον μίαν φορὰν τοῦ εἶπε, μὲ τόνον ὄχι πολὺ γλυκύν:

— Ἀκόμη τρῶς, Γιαννάκη;

Καὶ ὁ Γιαννάκης, ἀλλάζων ὀμιλίαν:

— Εἶνε κ' ἐδῶ ἀπ' αὐτὲς τῆς ἀγλαδιῆς, μπαμπᾶ, ποῦ κάνουν χρυσὰ ἀγλάδια; Ἡρώτησε καὶ ἀρπαξὲ ἐν ἀγλάδι χρυσομένον.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ Γιαννάκης δὲν εἶχεν ὄρεξιν διὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ διὰ ὕπνον. Καὶ ἔπεσε καὶ ἐκοιμήθη. Ὅταν δὲ ἐξύπνησε κατὰ τὸ δειλινόν, νυσταλέος, κερηδαρῆς, παραξένος σὰ μεγάλος, ἐτενώθη καλὰ-καλὰ καὶ εἶπεν:

— Οὐφ! τί σαχλά ποῦ εἶνε τὰ Χριστούγεννα!

*

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤρχισεν ἡ πυρετώδης ἐργασία τοῦ Γιαννάκη. Ἐπρεπε νὰ κάμῃ τὴν Ἐκθ' εἰς ἴν του, τὴν Λοταρίαν του, ὅπως συνείθιζε κατ' ἔτος. Ἐξέλεξε καὶ φέτος τὴν ἰδίαν γωνίαν τοῦ δωματίου του, τὴν ὁποίαν διεκόρησε μὲ χαρτιὰ χρώματιστά, μὲ χρυσόκολες, μὲ εἰκονογραφίας, μὲ χίλια δύο. Εἰς τὸν γῶρον αὐτὸν ἐξέθεσε καὶ κατέταξε τὰ παιγνίδια, τὰ δῶρα, ὡς τὰ ἔλεγεν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν εἶχεν ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἔτη, ἄλλα δὲ ἠγόρασε φέτος. Καὶ ἔδλεπε ἐκεῖ σφυρίκτρας, ρουκάνες, καραγιούζηδες, ἀνθρωπάκια, φουσκας, χαλκομανιές, κάρτες, ἕνα σωρὸς καὶ λογῆς τῶν λογῶν. Ἐπάνω εἰς ὅλ' αὐτὰ τὰ δῶρα ὑπῆρχε κολημένος εἰς ἀριθμὸς, εἶχε δὲ καὶ μίαν κληρωτίδα, ἕνα σάκκον ἀπὸ χρωματιστὸν πανί, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχον οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί. Ἐδίδες ἕνα φράγκον, τραβοῦσε ἕνα ἀριθμὸν καὶ σου ἔπερτε ὅ,τι ἦταν τῆς τύχης σου. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ ἀντικείμενα

ἀξίας πολλῶν δραχμῶν ἄλλ' ὁ Γιαννάκης ἐφρόντισεν ὥστε αὐτῶν οἱ ἀριθμοὶ νὰ μὴ συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν κληρωτίδα, κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θὰ ἐκέρδιζες δῶρον, ὄχι ἀνωτέρας ἀξίας τῶν δέκα λεπτῶν.

— Νά το, ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης μὲ χαμόγελον εἰρωνικόν, αὐτὸ τὸ πορτοκάλι σοῦ ἔπεσε. Χάθηκε νὰ σου πῆσῃ κείνος ὁ Ἀραπάκος μὲ τὸ κανιστράκι; Εἶσαι ἄτυχος, καὶ μὲνε!

Καὶ ὠρύετο ὄλην τὴν ἡμέραν, μιμούμενος τοὺς πλανοδίους κυδιστάς:

— Ὅριστε, κύριοι, εἰς τὸ τυχερὸ Λαχεῖο! Ἐνα φράγκο μονάχα ὁ ἀριθμὸς. Ἐνα λιμοκοντόρο δόνης καὶ σου πέφτει πρᾶγμα ἀξίας, — ἀξίας, κύριοι!

Καὶ καθὼς τὸ δωμάτιόν του ἦτο ἀνεξάρτητον τῆς ὄλης οἰκίας, εἶχεν ἐλευθεράν τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς γείτονας καὶ εἰς τοὺς φίλους. Καὶ ἤρχοντο ὄλην τὴν ἡμέραν σωρηδὸν καὶ ἔδλεπον τὴν Ἐκθεσιν καὶ πολὺ ἐρριψοκινθύνεον καὶ τὸ φράγκον των, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρουν κάτι τι. Ἀλλ' ἤκουον πάντοτε τὸ «εἶσαι ἄτυχος, καὶ μὲνε» τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος εἰς κάποιον, ὁ ὁποῖος τοῦ παρατήρησεν ὅτι ὄλω καὶ μπαγκατέλλες ἔχει ἐκεῖ, ἀπήντησε μὲ ὕφος κουτσαβάκη:

— Δόνεις ἕνα φράγκο μονάχα. Ἐν σου πῆσῃ μιά σφυρίκτρα ἐσὺ χάνεις ἕνα φράγκο, μ' ἂν σου πῆσῃ τὸ νεσεσέρι μὲ τὴ μουσική, ἐγὼ χάνω ἔβδομηντα φράγκα!

— Τὰ βγάξεις ἀπὸ τᾶλλα! εἶπε τότε ἐν ἄλλο παιδίον εἰλικρινῶς, διότι κανεὶς δὲν εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Γιαννάκης, παιδί οἰκογενεῖας ἐκεῖ καὶ στὸ σπίτι του, ἤμποροῦσε νὰ τους γελᾷ.

Τὴν παραμονὴν ἡ Ἐκθεσις ἐπλουτίσθη ἀκόμη μὲ ὅλα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα προσέφεραν εἰς τὸν Γιαννάκη ὁ γέρος του, ἡ γρηγά του, ὁ θεῖός του, ἡ θεία του καὶ κάμποσοι φίλοι τῆς οἰκογενεῖας. Καὶ ὁ Γιαννάκης πειὰ ἐξετρελλάθηκε μὲ τὴν Λοταρίαν του. Δὲν ἔκαμνεν ἀπ' ἐκεῖ βῆμα. Σὰν φέτος καμιά χρονία δὲν πήγε. Καὶ λαμπρὰ στολισμένη ἦταν καὶ κόσμος πολὺ εἶχε. Τὸ πορτοφόλι τοῦ Γιαννάκη ἐγέμισε μονόφραγκα καὶ ποῦ νὰ ἰδῆς ἀκόμη, παραμονὴ ἦταν. Τὸ ἀπομεινόμερον ποῦ ἦλθαν μερικοὶ φίλοι του νὰ τον πάρουν νὰ πᾶν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ, νὰ χαιρετίσουν κατὰ τὴν ἀθηναϊκὴν συνήθειαν τὸ Νέον Ἔτος, ὁ Γιαννάκης ἠρνήθη νὰ κλείσῃ τὴν Λοταρίαν του. Τοὺς πήρε καὶ αὐτῶν ἀπὸ ἕνα φράγκο, τοὺς παρηγόρησε διὰ τὴν κακοτυχίαν των μὲ μερικὰς στράκας ποῦ εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος καὶ τοὺς ἀπέπεμψεν. Ἐμεινε δὲ ἐκεῖνος ἕως τὸ βράδυ φωνάζων καὶ ὀρυόμενος:

— Ἄλλος, κύριοι, εἰς τὸ τυχερὸ Λαχεῖο. Ἐνα φράγκο ὁ ἀριθμὸς.

Καὶ τέλος πάντων δὲν το ἐκούνησεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφ' οὔ ἐμάζευσεν ὄλου τοῦ γειτονικοῦ καὶ τοῦ φιλικῶ κόσμου τὸν παρᾶν, παρὰ τὴν Πρωτοχρονίαν τὸ βράδυ, ὅταν καθὼς ἐσυμψώνησαν, ἦλθαν καὶ τὸν ἐπῆραν δύο ἄλλοι φίλοι, δύο μάγκες τοῦ διαδύλου καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι ἐνὸς φοιτητοῦ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τα κόψουν κρυφά, ἀφ' οὔ ἡ Ἀστυνομία ἠμπόδιζε τὰ δημόσια παιγνίδια.

— Καὶ δὲν ἐπαίξεις γθὲς βράδυ; τὸν ἠρώτησαν εἰς τὸν δρόμον οἱ φίλοι του.

— Ὅχι βρὲ ἀδελφέ, ἄφησέ με! Ἐπαθα ἕνα μπαγκαράλινο φοβερό. Ἀναγκάσθηκα νὰ μείνω σπίτι ποῦ κόψαμε τὴ σαχλιόπητα, καὶ ἐπαίξα λανσκινὲ μὲ δελκάρη!

Ἀλλὰ καλῆτερα θὰ ἦταν νὰ παῖξῃ καὶ ἀπόψε δελκάρη, παρὰ ποῦ πήγε καὶ ἔχασε μὲ τὰ μπαλαμουτίων τῶν φίλων του καμιά πενήντα φράγκα, ὅσα ἐμάζευσε ἀπὸ τὸν κουμπάρην του καὶ ἀπὸ τὸ Λαχεῖόν του! . . .

Βρῆκε τὸ μᾶστορά του καὶ ὁ Γιαννάκης, ἀλλὰ δὲν το ὑπόπτευσε αὐτὸ καθόλου καὶ ἔλεγε :

— Εἶμαι ἄτυχος σὰν χαρτιά. Βάζω δραχμὴ τῆ βρίσκω, βάζω δεκάρικο τὸ γάνω. Φτοῦ νὰ χαθῆ.

Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἀπόψε δὲν τον ἐγλωσσόφαγε καὶ ἡ γρηῃά του διόλου . . .

Ἐγύρισε στὸ σπίτι εἰς τὰς τρεῖς καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῆ σὰν τῆ βρεγμένη τῆ γάτα. Ἐπῆσε στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ ποῦ νὰ τον πάρῃ ὕπνος. Τὸν ἤρῃεν ἄγρυπνον ἡ αὐγὴ, ὅταν σηκώθηκε ὁ κακὸμοιρος καὶ ντύθηκε καὶ ἀπὸ τῆ φοῦράκα του . . . πῆρε τὰ βιβλία του καὶ πῆγε στὸ Σχολεῖο.

Αὐτὴ ἦτο ἡ τιμωρία τὴν ὁποῖαν ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἀγογγύστως, δι' ὅλας του τὰς παρεκτροπὰς καὶ τὴν ἀνοησίαν του, καὶ τὴν ἀφροντισίαν του . . .

Εἶχε τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διεσκέδαζε τὰ Θεοφάνεια—ἄλλη σχολὴ τριήμερος—καὶ ὅτι θὰ ἐξηκολούθει καὶ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην τὸ Λαχεῖόν του, νὰ κερδίσῃ μέρος τῶν χαμένων. Ἄλλ' εἰς ἓνα φίλον του, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησεν ἐν τῷ μεταξύ πῶς ἐπέρασε τὰς ἑορτάς :

— Μὴ χειρότερα, εἶπε, σάχλα καὶ τῶν γονέων.

Κ' ἐκεῖνος :

— Δὲν πειράζει· καὶ τοῦ χρόνου.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 6 Ἰανουαρίου 1893.— Ὁ κ. Reichel ὁμίλησε περὶ τῶν ὄπλων τῶν Ὀμηρικῶν ἡρώων. Ἡ ἄσπις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ λαίμου μέχρι τῶν ποδῶν, δὲν ἐκρατεῖτο δὲ ὡς ἡ μικροτέρα ταύτης τῶν μετὰ αὐτὰ Ἑλλήνων ὀπλιτῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ ἔσθην λαβῆς, ἀλλ' ἐφέρετο ἐκ τοῦ ὤμου διὰ τοῦ συνέγοντος τὰ δύο αὐτῆς ἄκρα ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μακροῦ τελαμώνος. Οἱ ἥρωες ὀνομάζοντο ἐπιστήριζον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ἄρματος, ἐλάμβανον δὲ, παρὰ τὸν ἀριστερόν ὦμον μόνον ὅταν καθήρχοντο αὐτῶν πρὸς τὸν ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνα. Τὸ κοσμητικὸν ἐπίθετον γαλκοχίτωνες ἐξηγεῖ ὁ λαλῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἀσπίδος, ἣτις διὰ τὸ μέγεθος αὐτῆς καὶ τὸν θώρακα περιττὸν καθίστα. Τὰ χωρία, ἐν οἷς ὁ θώραξ ἀναφέρεται, ὁ ῥήτωρ θεωρεῖ παρεμβληθέντα μεθ' Ὀμήρου.— Ὁ δευτέρως διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Βόλτερς ὁμίλησε περὶ Ἀργείων ὀρειγαλκίων ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα οὐχὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Ἄργος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κόρινθον καὶ Σικυῶνα ἀναφέρει.— Ὁ κ. Δαϊσπελδ λαλεῖ περὶ τῶν τελευταίων εὐρημάτων κατὰ τὰς παρὰ τὴν Ἐννεάκρονον ἀνασκαφάς.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, βαγδασιάτῃ βρογῆ συμπαράσυσσα τὰ γῶματα τοῦ λοφίσκου Σταυροβοῦνι τῆς Μαντινείας, ἀπεκάλυψε ἀρχαῖα τείχη καὶ λείψανα οἰκοδομῆς ἀρχαιστάτης. Τὰ τείχη σύγκεινται κατὰ τὴν βᾶσιν ἐξ ὀγκοκίθων κυκλωπείων, ἡ δὲ οἰκοδομὴ, ἡ ὑπ' αὐτῶν περιβαλλομένη, εἶνε εὐρεία καὶ φαίνεται ὡς κτίριον δημοσίων.

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀριστείδου καὶ Παρθεναγωγείου, παρὰ τὸ νέον Χρηματιστήριον, ἀνασκαπτομένων τῶν θεμελίων οἰκίας τινός, εὐρέθησαν πρότινων ἡμερῶν λείψανα τοῦ ἀρχαίου τείχους τῆς πόλεως, ἐσγάτως δὲ καὶ τάφος ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ ἄνευ ἐπιγραφῆς, παρὰ τὸ τείχος.

ΑΝΑ ΤΟ ἌΣΤΥ

Ἦτο γλυκεῖα, ἠλιοφεγγῆς ἡμέρα ἡ τῶν Θεοφανεῶν, ἡ συνήθης δὲ τελετῆ τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων ἐν τῇ Δεξαμενῇ, ἐγένετο ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου καὶ μετὰ πολλῆς λαμπρότητος. Εἰς τὰς παραλίους πόλεις ὅπου ἡ κατάδυσις τοῦ Σταυροῦ γίνεται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ θέαμα εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλοπρεπέστερον καὶ φαίνεται καθαρῶς ὁ κατ' ἐξοχὴν ναυτικὸς χαρακτήρ τῆς ἑορτῆς. Καὶ ἡ λάμψις τὴν ὁποῖαν διαθέτει εἰς τὰς τελετάς ἡ πρωτεύουσα, μετ' τὸν στρατὸν τῆς, μετ' τὸν κόσμον τῆς, μετ' τὴν πολυτέλειαν τῆς, δὲν ἀποστρεφεί παντὸς θεληγῆτροῦ τὴν ἑορτήν. Εἰς τὴν Δεξαμενὴν μᾶς τὸ θέαμα ἦτο ὠραῖον καὶ ἐπιβάλλον. Μόνον ὁ Μητροπολίτης ἔλειπεν, ἐξαιρετικῶς φέτος, διότι κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν ἐγένετο ἡ τελετὴ τοῦ χειροφιλήματος, ἔσπευδον δὲ ὅλοι οἱ ἐν τέλει εἰς τὰ Ἀνάκτορα νὰ ὑποβάλωσι τὰ σέθη των καὶ τὰς εὐχὰς των εἰς τοὺς Βασιλεῖς, ἔσπευδον δὲ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ πάντοτε πρόθυμοι περίεργοι, καθ' ἑκατοντάδας παραταχθέντες εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων καὶ χάσκοντες μετ' ἐπιθυμίας εἰς τὸν ἄνωθεν ἀνακτορῶν στολῶν τῶν ἐπισημοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἐλαμποκόπουσαν εἰς τὸν ἥλιον. Εἰς τὸ θέαμα δὲ τὸ ὑπαίθριον πόσοι δὲν ἀνέπλασσον μετὰ πόθου τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ δὲν ὄνειρευόντο ὡς ὑπερτάτην εὐτυχίαν τὸ νὰ κύψωσι καὶ αὐτοὶ ποτε πρὸ ἐνὸς στέμματος, νάσπασθῶσι μίαν χεῖρα βασιλείας ἢ . . . φιλιτάτης.

Αἱ Ἀπόκρῳ πλησιάζουν. Ἦρξαν ἤδη καὶ προσόρτια, ὅπως οὖν ζωηρά, οἱ χοροὶ, οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοὶ. Εἶνε δύσκολον ἀποφανθῆ τις ἀπὸ τοῦδε ἂν αἱ δύσκολοι περιστάσεις τοῦ ἔτους τούτου θὰ ματαιώσουν τὴν ζωηρότητα τῶν ἀθηναϊκῶν κρονίων ἢ ἂν οὐδεμίαν αὐταὶ θάσκησωσιν ἐπιρροήν. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῆ μετὰ τινος βεβαιότητος εἶνε ὅτι ἂν ὑπάρξῃ πρωτοβουλία καὶ δεθῆ ἡ ἀναγκαῖα ὠθησις, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἴδωμεν ὠραίας Ἀποκρῳ καὶ ὑπὸ ἐποψιν λαϊκῶν διασκεδάσεων καὶ θεαμάτων καλλιτεχνικῶν, ὡς ἄλλοτε μετ' ὁ κομιτάτων. Μέχρι τοῦδε ἠγγέθη ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον τοῦτο εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ἐνταῦθα Καλλιτεχνικὴ Ἐνωσις θάναλῶθ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ θὰ συστάσῃ Κομιτάτον καὶ θὰ συλλέξῃ ἐράνους πρὸς ὅσω τὸ δυνατόν ἐντελεστέρων διοργανῶσιν τῶν ἑορτῶν. Τ' αὐτὰ ἀγγέλλονται καὶ ἐκ τοῦ γείτονος Πειραιῶς, ὅπου περὶ Κομιτάτου θὰ φροντίσῃ ἡ νεαρά καὶ εὐέλπις Καλλιτεχνικὴ Οἰκογένεια. Εὐχόμεθα τὰ σχέδια τῶν φιλοκάλων σωματείων νὰ πραγματοποιηθῶσι καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ γεννηθῆ τὸ βέῤῃμα, τὸ μέλλον νάναζωογονήσῃ τὰς ἀπὸ τινος ἀπελπιστικῶς ψυχρὰς καὶ ἀνουσίους ἀτυχίας Ἀποκρῳς.

